

Garbė svetimomis kalbomis kalbėti.
Didele gėda savosios gerai nemokėti.

PIRMADIENIS, GRUODŽIO-DECEMBER 3 D., 1934

Kalbama yra visų didysis tautos, jos pa-
čios pasistatytas paminklas.

SEPTINTAS PALAIMINI- MAS

Palaiminti taikieji, nes
juos vadins Dievo vaikais.
(Mato 5, 9.)

Petrukas nebeturėjo tėve-
lių ir gyveno pas tetą. Liūd-
na buvo tetos namuose. Daž-
nai ji bardavo senelį, kad net
drebėdavo iš pykčio.

Petrukas buvo švelnus ir
geras. Jis verkė tylomis, nes
skaudu jam buvo, kad senelis,
kurį jis mylėjo, yra toks ne-
laimingas. Kai Petrukas verk-
davo gaudžiomis ašaromis,
teta ir jį plūsdavo ir mušda-
vo.

Kasdien pasiėmęs savo
krepšelį su knygomis Petru-
kas išeidavo iš namų prislėg-
ta širdimi. Mokykloje sėsdavo
tarp draugų, kurie atrodyda-
vo laimingi. Mokytojas saky-
davo jam:

— Pasakyk man, Petruk,
ką vakar išmokai?

Pamokas Petrukas visuo-
met mokėdavo gerai, nes mo-
kydavos atsидėjęs. Jis ir lai-
ko mokytiis turėjo daug, nes
neturėjo noro žaisti.

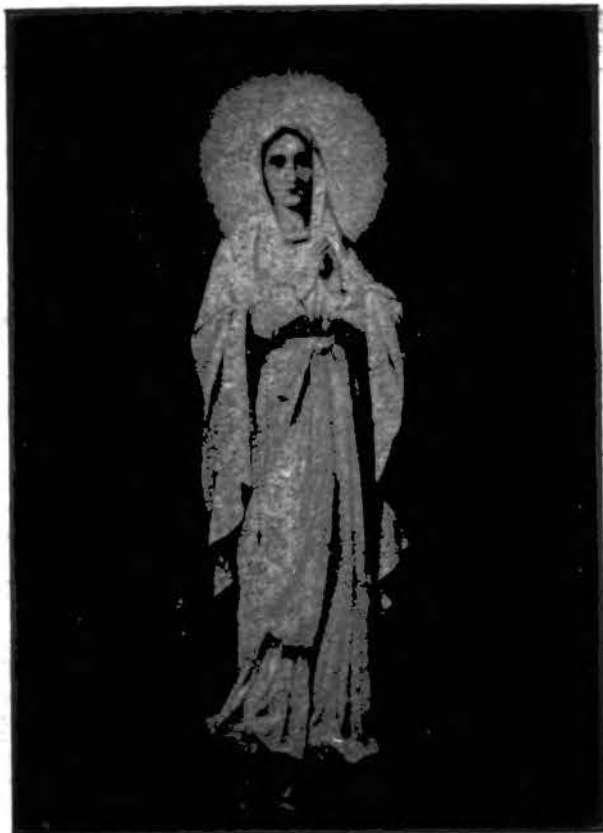
Sykį mokytojas pajuokavo.

— Pamokas moki labai ge-
rai, bet už tvarkingumą nega-
liu tau įrašyti gero požymio,
nes nosis raudona. Atrodo,
lyg niekuomet jos nevalytum.

Draugai ėmė juoktis. Nei
jie, nei mokytojas nežinojo,
kad Petruko nosis raudona ne
dėl nevalymo, bet dėlto, kad
eidamas į mokyklą jis visą
kelį verkia. Bet Petrukas ne-
pyko nei ant mokytojo, nei
ant draugų. Raminosi tuo,
kad mokėjo pamokas.

Vieną žiemos vakarą, prieš
vakarienę Petrukas dirbo mo-
kyklos darbą. Mokinos geo-
grafijos, istorijos ir gramati-
kos. Jis sėdėjo šale senelio,
kurio buvo suparalyžuota ko-
ja. Kambary buvo tik tai jie
du. Tylą drūmstę laikrodžio
taksėjimas.

Vieškambario kampe, ant
medinio pastolo, stovėjo žyd-
rus vazonas, paausintas ir
papuostas gėlėmis. Prie vazo-

Sveika Marija, Motin' brangioji,
Dangaus darželyj gėlė gražioji.
Kas gal prilygti Tavo dorybei,
Bei rasti dėmių Tavo skaistybės?

Mes Tavo vaikai nuodėmės slėgti,
Galim prie Tavęs Motin' pribėgti, —
Kaip tas vaikelis motinos verkia,
Kuomet koks niekšas žemėn jį trenkia.

Užtat vadinta mūs Užtarėja
Ir mūs, krikščionių, tikra Globėja.
O, Motinėle, teikis išgirsti,
Baisųjį priešą mūsų nugrimsti.

Tu Nekaltoji, Dangaus Panelė,
Paskirk ir mums ten mažą vietelę,
Kad po šios žemės dalių vargingų
Būtumėm verti vardo garbingų...

Viliukas

no pritaistytos žalvario pyne- vaikas. Petrukui pradėjo vaiz-
lės, kurios sviro žemyn, kaip duotis baisūs nemalonumai,
laikrodžio grandinė. Petru- kokius teta, beabėjo, darys
ko teta dažnai sakydavo: seneliui; jį plūs jį, pravar-

— Tas vazonas yra mano
brangus atminimas. Ponas
man jį dovonojo. Jis buvo
mane pamylęs, ir būtų vedęs,
jeigu nebūtų miręs.

Senelis sugalvojo kur tai
eiti. Vargais negalais atsikėlė
nuo kėdės ir žingsniavo link
durų. Bet jo žingsniai buvo
netvirtai. Praeidamas kažkaip
užkliūdė koja gražųjį vazo-
ną, kurs virsdamas subyrėjo
į mažus gabalėlius.

Petrukas pakėlė galvą. Se-
nelis stovėjo apsiplėjęs ašaro-
mis, kūkčiojo, tartum mažas

Pakviestas vakarienės Pet-
rukas užskleidė knygas. Nie-
ko nesakydamas, bet pilnas
nerimo, galvodamas apie tai,
kas bus, kai paaiškės vazono
sudaužymas, padėjo seneliui
pereiti į valgomąjį ir atsisėsti
prie stalo.

Staiga iš vieškambario įėjo
teta. Ji jau buvo pamačius
sudaužytąjį vazoną. Valandė-
lę nieko nesakė. Tylėjo sukan-
dus dantis, tik žvalgėsi, kas

galėjo sudaužyti vazoną. Zen-
gus žingsnį į priekį ir, nesi-
valdydama iš pykčio, atsisto-
jo prieš senelį. Petrukas su-
šuko:

— Teta, mane bausk, bet
senelį palik ramybėje.

— Ak, tai tu sudaužei va-
zoną!?

Petrukas tylėjo, kaip Vieš-
pats Jėzus, kai Jo klausė pik-
ti teisėjai:

— Ak, tai tu! — suriko. —
Še tau!

Ir trenkė Petrukui į veidą
taip, kad net kraujas ėmė bėg-
ti iš burnos.

Niekuomet jis nepasakė,
kad ne jis sudaužė tą vazoną.
Nors buvo mažas berniukas,
bet, trokšdamas ramybės se-
neliui, norėjo už jį kentėti.

D. ir V.

Doras Stalius

Turtingas ponas kartą da-
vė staliui savo stalą pataisy-
ti. Tame stale buvo stalčius,
tokia vietelė, apie kurią nie-
kas nežinojo.

Stalius, išardęs stalą, neti-
kėtai rado tą slaptąją vietelę
ir joje daug visokių raštų ir
aukso pinigų. Greičiausiai
viską surinkęs jis nunešė po-
nui. Ponas, žinodamas var-
gingą stalius gyvenimą, no-
rėjo pinigais jam už dorybę
atlyginti. Tačiau doras sta-
lius pinigų nepriėmė. Tuomet
ponas ėmė girti stalių prieš
visus savo pažįstamus.

Nuo to laiko stalius turėjo
daug darbo ir, būdamas darb-
štus, teisingas, veikiai pasi-
gerino savo vargingą būvį.

Mažkamp.

Priežodžiai

Už piktumą nemokama.
Senas jautis sunkiai moks-
lą priima.

Bepig rėžt iš svetimos nu-
garos.

Motinos meilė kasdien nau-
ja.

Malėjos rankos miltinos.
Negirk dienos be vakaro.

Neisiu

Pennsylvanijos kasyklų apylinkė. Mažas ir neskaitytinai žmonių apgyventas priemiestis. Netoli giraitė ir kalnai.

Gražus ir smagus sekmadienio rytas.

Dvylikto metų Bernardas, labai geras vaikas, išklausęs pirmųjų mišių ką tik parbėgo iš bažnyčios. Pasidėjęs kepurę, tuoj sėdo už stalo šale tėvo, kurs nesenai buvo atsikėlęs, tačiau jau pradėjęs pusrūčianti. Šį rytą, nors ne pirmą kartą, Bernardo tėvas buvo piktas ir surūgęs. Jo paraudonavusios akys vos tesilaikė atviros. Paakiai pamėlynavę: skruostai išpūsti, tartum patinę; visas veidas išblyškęs ir pabalęs. Vakar po darbo buvo užsukęs pas Rutką "dulkių nuplauti". Šiandien pagiriojo.

— Labas rytas, tėtė — linksmi ir su malonia šypsena prabilo Bernardas.

Jo tėvas ką tokio sumurmėjo, nukreipė veidą į kitą pusę, suunkštė ir smarkiai išleido orą pro nosį.

Bernardą apėmė kažkoks neramumas ir nejaukumas. Kai jo tėvas negerdavė, jis būdavo toks geras. Niekada nepykėdavo, visados maloniai ir ilgai su juo kalbėdavo. Sekmadieniais anksti kėlavo ir šventų mišių išklausydavo. Bet šiandien viskas priešingai.

Pabaigęs valgyti, nuvalęs stalą ir suploves lėkštes, Bernardas pasileido į viršų patimti kepurę. Žadėjo su mama ir tėtė eiti sumos išklausti. Nubėgęs jau rado mamą pasiruošusią.

— Ar tėvas ir gi eis, sūnau? — paklausė motina.

— Nežinau, mama, — atsakė Bernardas.

— Nubėgk ir paklausk. Nedaug laiko beliko.

Bernardas greit nubėgo žemyn. Tėvą rado gulintį ant sofos ir užsnūdusį.

— Tėtė, ar eisite į bažnyčią mišių išklausti? Nedaug laiko beliko pasiruošti: skubinkite, — tarė Bernardas padėjęs ranką ant tėvo peties ir žadindamas jį.

— Eik šalin neerzines manęs. Ką ten tokio žmogus gauni, kad ir nuėjus išklausai mišių. Duonos ar kilbas? — rūščiai atsakė tėvas.

Bernardas išsigandęs pašoko, tačiau vėl kalbėjo.

— Tėtė, Sesuo Felicija mus visad mokė, jog šv. mišios daug gera atneša ir visam pasaulyj niekur tiek negaunam, kaip bažnyčioj. Ji kartą sakė, jog mūsų Išganymas, nors neteisioginiai, tačiau daugumoj, priklauso nuo bažnyčios lankymo. Užvakar, ji sa.....

— Neisiu šiandien! — sušaukdamas pertraukė tėvas. Po to apsisvertė ant kito šono ir užsnaudė.

Tą sekmadienį Bernardas tik su motina išklausė sumos.

Labai apgailėtinas Bernardo tėvas ir kiti jam panašūs žmonės, o tikrai sektinas Bernardo gražus pavyzdys. Bažnyčios nurodytomis dienomis dera visiems, dideliems ir mažiems, niekad be svarbios priežasties neapleisti šventų mišių.

S. P. Vaičiūnas, M. I. C.

KETURI DAIKTAI PASKUČIAUSIAI

Gyvenimas trumpas, mirtis užtikrinta.

Mirties valanda vis liksis nežinoma.

Turi tu sielą ir vienintėlę vieną, Jei ji pražudyta, vilties jau nebėra.

Negaišink tatai laiko, kol jo dar yra, Nes po reikšmingos mirties jau laiko nėra.

Visi matę Dievas bus tavo Teisėjas, Dangum ar pragaru tau atmokėjas.

Visi žemiški daiktai, visi jie pranyks, Amžinatvė viena tik tada pasiliks.

A. Naudžiūnas M. I. C.

Sektinas Pavyzdys

Kartą bėdiami į mokyklą Juozukas ir Petrukas sutiko padykusį Antanuką, kuris nei vieno nepraleisdavo neįtikėtinai. Dėl tokio aklės šikimo, visi jo lenkdavosi ir jis nebeturėjo draugų. Šį sykį Antanukas Juozuko nekliūdė, nes tas buvo lėto būdo ir nelengvai duodavosi išmetamas iš lygsvaros. Antanukas kur kas įdomiau buvo karštesnį Petruką paėminti. Tat įjems pro jį praėjant, Antanukas šmukšt ir pakiso Petrukui koją. Petrukas parpuolė, o Antanukas, nubėgęs kiek toliau, atsigrįžęs čia tyčiotis iš lėtai nuo žemės atsikeliančio ir smarkiai susitrenkusio Petruko. Jis manė, kad po to Petrukas, netekęs kantrybės, ims jį negražiais žodžiais keikti ir vytis. Bet atsistojęs Petrukas pažvelgė šypsandėmis akimis į Antaną ir meiliai tarė:

— Ačiū, drauge!

Nusidulkinęs ir susirinkęs nuo žemės išmėtytas knygas, su Juozuku nusiskubino į mokyklą.

Antanukas susigėdo, jei veidas užkaito ir nebežinojo ką jį tai atsakyti. Petruko pasiilgimas padarė gilias įspūdžio.

Kągi tu, mielas skaitytoja, būtum Antanui atsakęs tokia me atsitikime? Ar būtum pasėkęs Petruko pavyzdžiu, o gal, būtum šokęs keršyti? Petrukas nesivadavo pasaulio dėsniu: "akis už akį, dantis už dantį". Ir ne tik vieną sykį, bet daugeliu kitų atvejų Petrukas daug gera Antanukui padarė. Toks Petruko elgesys negalėjo nepaveikti Antanuko. Jis, susižavėjęs Petruko pavyzdžiu ir juo pasėkęs, pats pasidarė malonus, kilnus, visų mylimas jaunikaitis. Sek jį ir tu, skaitytoja. *Valentinas Atkočius*

Marianapolio Kolegijoje.

MŪSŲ TĖVELIAI

Kokie mes laimingi, tėvelių mylimi ir globojami! Visa ką mes turime, esame gavę iš tėvelių. Jie mus leidžia į mokyklą, nuperka knygų, dovanų ir rūpinasi, kad užaugtume sveiki ir dori. Jei kada nors trumpam laikui išvažiuoja iš namų, mes greitai jų išsilgstame ir nekantriai laukiam parvažiuojant.

Kokie nelaimingi tie vaikai, kurių tėveliai jau ilsisi kapuose! Jie neturi kas juos mylėtų, glamonėtų.

Todėl mes turime tėvelius labai mylėti. Bet kaip! Neužtenka pasakyti: myliu; mylėti reikia ne žodžiais, bet darbais. Juk ir mes galime savo tėvelius apdovonoti. Didžiausia mūsų dovana bus tada, kai mes suteiksime jiems džiaugsmo. Tėveliai džiaugias, kad mes jų klausome, įsakyti neatsikalbam, nemurdam; su broliukais, sesutėmis ir draugais gražiai elgiamės. Geri vaikai niekados neplėšo rūbų, knygų, kad tuo nepadarytų tėveliams nuostolio. Kaip jiems skaudu, kada mes bežaisdami išmušam kaimyno

langą, už kurį tėveliai turi užmokėti.

Labai gražus paprotys švęsti motinos dieną, kurioje visi vaikai stengiasi suteikti savo mamytėms kuo daugiau džiaugsmo. Bet geri vaikai, kurie visa širdimi myli savo tėvelius, kiekvieną dieną paverčia mamytės ir tėvelio diena.

Kartą tėveliai turėjo labai gerą sūnelį. Jam mirus, tėveliai ant jo kapo padėjo parašą: "Mus sūnelis apvyllė tik vieną kartą — savo mirtimi".

Todėl būkime savo tėveliams geri vaikai, niekados jų neapvilkime. Būkime geri nuo ryto iki vakaro, per ištisus metus: būkime geri per visą savo gyvenimą. *"Valk. Dr."*

Bostonietis, sužinojęs, kad Chicagoje yra darbo, siuntė šitokią telegramą dirbtuvės "bosui": "atvažiuoju gauti darbo, iš mano pirmos savaitės algos užmokėk už šią telegramą". Jis ir gavo darbą.

Vilką minim, vilkas už tvoros tupi.

Senio Pasakas

Sveiki, sveiki maži draugiņi! Aš šandien toks linksmas, kad beveik plystu iš džiaugsmo. Gal, klausite kodėl? Pasidalinsiu savo džiaugsmu su jumis.

Zinote, šandien mačiau savo seną draugą, dar senesnį už mane — prof. Kampininką. Nežinau, ar jūs esate girdėję ką apie jį, ar ne. Jeigu ne, tai pasiklauskite savo tėvelių, jie jį labai gerai pažįsta.

Visą dieną pas jį praleidau. Kalbėjomės apie senus laikus, draugus ir t. t. Kiek jis man savo "priklodų" pripasakojo, galėčiau didžiausias knygas prirašyti. Aš jo paklausiau:

— Ar negalėtum man kokių pasakų papasakoti?

Ir kai jis pradėjo pasakoti, tai maniau, kad padangėmis skrendu. Ve viena pasakaitė, kurią jis man papasakojo. Ji man labai patiko, patiks ir jums.

Prieš keletą dešimtų metų Mesinos mieste, Italijoje, įvyko žemės drebėjimas. Sekmės buvo tokios, kad daug žmonių liko be pastogės, daug mažųjų vaikučių liko vargšais. Tie mažučiai vargšai buvo paimti vienon Romos prie glaudon, po seserų globa. Tas mažųjų būrelis kasdien buvo leidžiamas prie Dievo Stalo. Kartais su kitais mažais vaikučiais aplankydavo ir Popiežių. Sykį, kada vaikučiai aplankė Popiežių, Šv. Tėvui bekalbant, kažkas vis trūkčiojo jam už rankovės. Išpra-

džių Šv. Tėvas nekreipė dėmesio, bet pasikartojus, Popiežius pertraukė savo kalbą ir paklausė:

— Kas traukia man už rankovės?

— Aš, — atsakė maža mergaitė.

Visi stebėjosi. Toji, kuri traukė Popiežių už rankovės, buvo vos 5 metų mergelė. Seserys norėjo ją paimti, bet Popiežius sulaukė ir paklausė:

— Mano mažytė, ko nori?

— Aš esu penkių metų amžiaus ir aš noriu priimti Pirmąją Šv. Komunią, bet seserys neleidžia.

— Neleidžia, gal, dėlto, kad nemoki katekizmo?

— Prašau, Šv. Tėveli, užduoti man klausimų iš katekizmo.

Šv. Tėvas pradėjo klausinėti ir stebėjosi mažytės atsakymais. Pagalios Popiežius seselėms tarė:

— Seselės, leiskite šią mažytę artintis prie Dievo Stalo sykiu su kitais.

Išgirdus tuos žodžius, mažytė parpuolė prie Popiežiaus kojų, kad padėkoti.

Ar gi tai ne gražus vaizdelis? Nors paprastas, bet kaip patraukiantis.

Matote, draugiukai, kaip toji mažytė mylėjo Jėzų. Ar jūs irgi taip mylite? Jeigu taip, tai kitą sykį jums papasakosiu dar gražesnių pasakų, kurias man prof. Kampininkas papasakojo.

Senis Sandys

Senovės Knygos

Bepig dabar jums, mažieji skaitytojai, gyventi. Norite ką naujo sužinoti, nusiperkate už 2-5 centus laikraštį, arba knygelę ir skaitot, kaip žmonės kituos kraštus gyvena, koki ten augalai ir gyvuliai, koki kalnai ir upės. Viską galite sužinoti ir kitiems papasakoti, tarytum jūs ten esate buvę ir viską matę. Visas žinias apie dangų ir žemę, apie žmones ir kitus Dievo padarus jūs dabar randate knygoje.

Senovėj žmonėms buvo sun-

ku žinių įsigyti, nes retas mokėjo skaityti ir beveik neturėjo ką skaityti: spausdintų knygų nebūdavo.

Senovėj buvo tikrai ranka rašytų knygų, bet jos buvo labai brangios. Už tokias knygas reikėdavo mokėti šimtais ir net tūkstančiais. Todėl rašytas knygas galėdavo įsigyti tikrai turtingi žmonės. Knygų būdavo maža, nes nedaug būdavo tokių žmonių, kurie mokėdavo rašyti. Tą darbą dažniausiai atlikdavo vienuoliai. Vieną knygą parašyti trūkda-

vo metus ir ilgiau. Jei kas knygą įsigydavo, tai jas sergėdavo, kaip didelę gėrybę. Aptaisydavo brangiais apdais ir laikydavo grandine (lenciūgu) prie stalo prirakinę, kad kas pasistvėręs neišneštų. Duodami kitiems skatinti, imdavo iš jų parašą, tarytum duoda didelę pinigų sumą.

Kad ir brangios buvo rašytosios knygos, tačiau jos būdavo daug menkesnės už šių dienų knygas. Jos sunku buvo skaityti. Beskaitant greit pailsdavo akys, nes rašytas raidės ne kiekvienam raštininkui pasiseka aiškiai parašyti. Rašytojų būdavo nedaug. Rašyti jie nepaspėdavo, — skubindavo, todėl raštas būdavo neaiškus ir su klaidomis.

Tai tokios knygos būdavo prieš spandos atradimą, maždaug prieš šimtus metų.

M. E. ("S.")

ŠIŲ DIENŲ JAUNIMAS

Visi žinome, koks didelis skirtumas tarp šių dienų jaunimo ir jaunimo prieš dvidešimt metų. Kada Amerika nebuvo taip pragarsėjusi visokiais margumynais, tada ir jaunimas buvo geresnis. Kai Amerika pakilo, pakilo ne tik idomybėmis, bet ir ištvirkimu, ir jaunimas persimainė.

Prieš dvidešimt metų jaunimas, 16 ar 17 metų amžiaus buvo visų skaitomas vaikais. Jis tada gerbė savo tėvelius. Gi šių dienų 16 ar 17 metų jaunuoliai skaitomi suaugusiais vyrukais.

Šių dienų jaunimas labai linkęs prie rūkymo. Anais laikais jaunimas net nedraudė gaudavo su rūkančiais. Šandien draugijos ryšius palaiko degtukas ir cigaretas. Nerūkanti jaunuolį vadina "lėle" ir tam panašiai. Nelaimingas tasai jaunuolis, kuris pirmą sykį paima cigaretą į burną. Nuo cigareto prie cigaro, nuo cigaro prie pypkučio, nuo pypkučio prie stiklelio mažas žingsnis.

Jaunime, saugokimės cigaretinės ligos! Napoleonas sykių apie cigaretę pasakė: "Cigaretas, tai popiera su žiburiu ant vieno galo, o kvailiu ant kito".

Bet jūs, mergaitės, paskaičiusios šį straipsnį nesijuokite iš berniukų. Ir jūs turit ydų. Palaukite, atėmančią savaitę ir jums ką nors pasakysiu.

Dėdė Simas.

Visų balti dantys, bet nežinai kas už dantų.

Būk koks nori rodytis — ir geras būsi žmogus.

THINGS THAT NEVER HAPPEN

PILYPO PLEPALAI

Trumpas eiles parašysiu,
Jūs kantrybę išbandysiu.
Imkit jas ir sau skaitykit,
Tik ant manęs jau nepykit.

Man vis maišosi galvoje,
Kartais turiu treptelt koja,
Kai ritmas mane šokina
Ir nervus labai slopina.

Ai, draugučiai, nesuprantat,
Tokio džiaugsmo jus nerandat,
Koks poeto — eiles rašant,
O skaitytojų nematant...

Šią savaitę ir vėl mane ap-
ėmė poetiškas svaigulys. Kol
kas dar nieks iš jūsų nepata-
rė man liautis rašius eiles.

Na, ką jūs sakysit! — Ga-
vau laiškelių nuo savo skai-
tytojų. Vienas tų laiškų iš
labai man neprietelingo Scran-
ton'o miesto. Jūs žinot dėl-
ko vadinu neprietelingu? Jei
ne pernai toji Matilda su sa-
vo "kapinėmis", šiandien
linksmaus laukčiau žodžio iš
to gražaus Penssylvanijos
miesto.

Taigi, kaip minėjau, gavau
laišką iš Šv. Juozapo parapi-
jinės mokyklos. Jauna moki-
nė, *Antanina Junaitė*, štai, ką
rašo:

"Nerašau, kad tave (Pily-
pai) išbarti, bet pagirti. Mes,
septintojo skyriaus mokiniai,
ir seselė labai mėgstam jūsų
"plepalus". Čia, Scrantus,
galima vadinti antra Lietuva,
nes mokyklos vaikučiai sesu-
tėmis mokytojais visuomet
kalba lietuviškai; dažnai ir
tarp savęs. Melsiu Gerojo
Dievulio, kad Jūs laimintų
Jūsų darbe."

Na, matot, kaip gražiai to-
ji mergaitė mane pagyrė.
Taip ir reikia. Ačiū, Antani-
na, ir pasveikink nuo manęs
kitas savo drauges. Dėkui ir
seselei, kuri taip lietuviškai
gražiai vaikučius mokina.

O, štai, kitas laiškas iš kai-
myninio miestelio. Rockford,
Ill. Šv. Petro ir Povilo mo-
kyklos mokinė Elzbieta Kelu-
čiukė va ką sako:

"Gailiuosi, kad tamstą iš-
juokia kiti, bet aš labai giriu
jus ir mėgstu skaityt jūsų
"plepalus".

Ir tau, Elzbietukė, tarin
nuoširdų ačiū. Ne tiek už pa-
glostymą, kiek už širdį. Už-
aug didelė.

Dabar turiu garbės praneš-
ti, jog mergaitė, kurios var-
dą buvau idėjęs savo "plepa-
luose" į mažųjų "Draugo"
No. 5, atrasė man laišką ir
net idėjo pasakaitę "Magdutė
Danguje". Štai toji pasakai-
tė:

"Vieną vakarą angelai nu-
sivedė Magdutę į dangų. Kaip
gražu tenai buvo. Oras pilnas
rožių kvapo. Takas buvo
brangiais akmenimis išpuoš-
tas. Angelai buvo labai pui-
kiai apsirebę. Jų sukniš bu-
vo baltos ir veidai skaisčius.
O Viešpats Dievas visų pui-
kiausias. Jis sėdėjo ant auk-
sinio sosto užsidėjęs auksinę
karūną. Pulkai angelų garbi-
no Jį.

"Magdutė ėjo toliau ir pa-
matė Panelę Švenčiausią. Ji
atrodė lyg būtų jauna mer-
gaitė. Jos veidas kaip saulė.
Angelai Ją pamatę, pasilen-
kė garbindami savo Karalie-
nę.

"Magdutė bevaikščiodama
pamatė savo tetą. Paskui pa-
matė savo brolių ir seserį. Pa-
sikalbėjo ji su jais ir turėjo
skirtis. Pagalios ji pavargo
ir norėjo atsistoti. Kaip sė-
dosi, virto ir puolė, išpuolė iš
dangaus ir nukrito ant grin-
dų savo kambarėlio.

"*Darata Radevičiūtė*"

Dėkui tau, Daratėle, už
laišką ir pasakaitę. Žinok,
kad Pilypas neužmirš, jog esi
pirmutinė, atsakiusi į mano
prašymą.

Laukiu daugiau laiškų su
trumpomis pasakėlėmis.

Pilypas iš kanapių.

JUOKIS, JEI PATINKA

Senelis kėdėj snuduriuoja
šale jo mažasis Juozelis di-
džiausį truksmą kelia.

— Nurimk, Juozeli! Tu ne-
duodi man užmigti.

— Gerai, seneli — aš da-
bar netrukšmausiu ir palauk-
siu, kol užmigsu.

Mokytojas: — Keturi pri-
dėjus prie keturių, bus aštuo-
ni. Bet, Jonak, pasakyk, kiek
bus, kai prie aštuonių pridė-
sime 0?

Jonukas: — Aštuonios de-
šimtys, ponas mokytojaus.

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

tvarkingumas — orderliness.
pažymys — mark.

veiksmazodis — verb.

suparalyžuotas — paralyzed.
salionas — drawing-room.

pastolas — platform, stand.

vazonas — flower pot.

žalvaris — bronze.

pynelė — twist, braid.

link — towards.

veltėdis — hanger-on, spon-
ger.

užskeisti — to turn over, to
close (the book).

nerimas — uneasiness, anxi-
ety.

žvalgytis — to gaze about.

prilygti — to equal.

dėmė — stain, spot.

slėgti — to burden.

niekšas — wretch.

teikti — to condescend, vou-
chsafe.

lygsvara — equilibrium.

lėtai — slowly, calmly.

ispūdis — impression.

keršyti — to avenge.

atvėjas — time, turn.

nekantriai — impatiently.

apvilti — to deceive, to se-
duce.

skruostai — cheeks.

lėkštės — dishes.

netiesioginiai — not directly
(indirectly).

rankovė — sleeve.

ištirti — to examine.

svaigulys — dizziness.

kvapsnys — odor, smell.

baravykas — species of mush-
room.

skardžiai — loudly.

natvanybės — oddities.

išmetinėti — to reproach.

miera — measure.

rėžti — to cut.

GALVOSUKIAI

1. Bonka ir kamštis kai-
nuoja 5c. Jeigu bonka kainuo-
ja 4c. daugiau už kamštį, tai
kiek pats kamštis kainuoja?

Atsak. Beabėjo, spėjot, kad
kamštis kainuoja vieną centą.
Negerai spėjot! Kadangi bon-
ka kainuoja 4c. daugiau negu
kamštis, o bonka ir kamštis
5c., reiškia lieka 1c., kurį rei-
kia padalinti ant bonkos ir
kamščio. Tekiu būdu, kamštis
kainuoja 1/2c., o bonka 4 1/2c.
Jeigu kamštis kainuotų 1c., o
bonka 4c. tai tada bonka tik
3c. būtų brangesnė už kamštį.

2. Vienas vaikas turėjo du
siūlus, kurių vienas buvo du
kart ilgesnis už antrą. Nuo
abiejų nukirpo 6 colius ir tā-
la buvęs du kart ilgesnis siū-
las pasidarė tris kart ilgesnis
už trumpesnį. Kokio ilgio bu-
vo siūlas prieš nukirpimą 6
colių?

Atsak. Vienas siūlas buvo
24 colių, o kitas 12 colių. At-
kirpus po 6 colius, ilgesnis
pasidarė 18 colių, o trumpes-
nis 6 colių.

3. Jeigu žąsis stovėdama
ant vienos kojos sveria 14
svarų, kiek svertų stovėda-
ma ant abiejų kojų?

Atsak. Tiek pat.

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Lietuvos miestai.

1. kapiladė
2. ganalpa
3. aikiša
4. sulyta
5. tau ne
6. šie syk rado

Lietuvos upės.

1. rėnis
2. vištnoje
3. livija
4. žėnivės
5. pešusė
6. nun sema

Lietuvos didvyriai

1. suvatyta
2. sadrigla
3. rosamini
4. tų suksit
5. mus gadina
6. čia bus avinas *Mikutis*

**Atsakymas į raidžių mišinį,
tėlpusį praeitą savaitę.**

6. lietuviybė
7. lapkritis
8. namas
9. mokykla
10. amerika

MISLIŲ ĮMINIMAS

1. Mirtis.
2. Arklio kojos ir uodega.
3. Šluota.
4. Augimo.
5. Gaidys.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reikia siųsti
adresu: Vincas Sabas M. I. C., Ma-
rian Hills, Hinsdale, Ill.

Pilnus, taip pat prašant pakelėti
siuntinėjimo kiekį, reikia siųsti tie-
siog į "Draugo" spaustuve, adresuoj-
iant: Draugas Pub. Co., 2334 So-
Oakley Ave, Chicago, Illinois.